

želství; zjištěné skutečnosti tvoří rozlukové důvody podle § 13 e) a h) rozl. zákona. Stěžovatelka uplatňuje proti návrhu na rozluku, že na rozvod bylo uznáno z výhradné viny navrhovatelovy, že by se tento mohl oženit, že by tím vzrostl okruh osob, o něž by mu bylo pečovati, že by ztratila nárok na pensí. Námitkám těmto nelze odepřítí oprávnění. Stěžovatelka měla by po smrti navrhovatelově nárok na vdovský důchod (§ 14 čís. 1 zákona čís. 242/1922 Sb. z. a n.). O tento nárok by přišla, jestliže by se žalobce, který žije s konkubinou, po povolení rozluky znovu oženil. Mělo by tedy povolení rozluky za následek těžké poškození stěžovatelky na majetkových právech. Hledíc dále k tomu, co bylo zjištěno o jednání navrhovatelově vůči stěžovatelce, jest jeho žádost o rozluku považovati za přičící se dobrým mravům.

Čís. 15170.

Účinek postupu věřitelských práv spoludlužníkovi, jenž zaplatil věřiteli část dluhu připadající materiálně na druhé spoludlužníky.

(Rozh. ze dne 2. května 1936, R II 111/36.)

Pro pohledávku Ústřední sociální pojišťovny a pro pohledávky Městské spořitelny vázlo simultanní právo zástavní jednak na exekučně prodané ideální polovici nemovitosti připsané Heřmanu S., jednak na neprodané druhé ideální polovici připsané Dr. Karlu Ř. Pohledávky Ústřední sociální pojišťovny v částce 1,000.000 Kč a Městské spořitelny v částce 300.000 Kč zakládaly se na dlužních úpisech z doby, kdy Dr. Karel Ř. byl již vlastníkem druhé ideální polovice nemovitostí, kdežto pohledávka téže spořitelny v částce 225.287 Kč 48 h zakládala se na dlužním listě z doby dřívější. V příčině prvních dvou pohledávek je Dr. Karel Ř. osobním solidárním spoludlužníkem s pozůstalostí po Heřmanu S. Prohlášením ze dne 27. prosince 1935 postoupila Ústřední sociální pojišťovna ze své hypotekární pohledávky Dr. Karlu Ř. částku 4.916 Kč 90 h a prohlášením ze dne 19. prosince 1935 postoupila mu Městská spořitelna ze svých hypotekárních pohledávek částku 15.540 Kč, a to z toho důvodu, že tyto částky, které připadaly na pozůstalost po Heřmanu S., zaplatil jim Dr. Karel Ř. ze svého. První soud k těmto postupům přihlížel a postoupené částky s příslušenstvím Dr. Karlu Ř. z rozvrhové podstaty v exekuční věci vymáhající věřitelky Spořitelny v O. proti pozůstalosti po S. přikázal, kdežto rekursní soud přikázal je následující knihovní věřitelce z toho důvodu, že věc je posuzovati podle § 896 obč. zák. a že z postupních prohlášení nejde najevo, že se postoupení práv stalo před placením nebo při placení shora uvedených částek Dr. Karlem Ř. a že ona postupní prohlášení pocházejí z doby, kdy příslušné částky byly věřitelům Dr. Ř. již dávno zaplacený, tudíž placením zanikly a nemohly býti Dr. Karlu Ř. postoupeny.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zaplatil-li spoludlužník věřiteli část dluhu připadající materiálně na druhé spoludlužníky, může si vzhledem k ustanovení § 896 obč. zák. dáti věřitelská práva částky té se týkající postoupiti, nebo může na spoludlužnících žádati náhradu rovným dílem po případě podle zvláštního vnitřního poměru ujednaného mezi všemi spoludlužníky. Je tedy v takovém případě postup práv věřitelských na plátce přípustný a nemusí se státi před placením nebo při placení, nýbrž podle obdoby § 1422 obč. zák. stačí, když platící spoludlužník před placením nebo při placení o postoupení věřitelských práv věřitele žádal, postoupení samo může se státi i později. Ze shora uvedených postupních prohlášení nejde nijak najevo, že by se postupy ty nebyly staly právem, a není proto důvodu považovati je za neplatné. Bylo věci následující knihovni věřitelky, aby ve svém odporu vzněšeném při rozvrhovém roku proti přihlášeným nárokům Dr. Karla Ř. okolnosti, které by postupy činily neplatnými, tvrdila, toho však neučinila. Je sice pravda, že podle § 896 obč. zák. může plátce požadovati i v případě cesse jen takovou část, která na ostatní spoludlužníky připadá, ale ani tu odporující knihovni věřitelka ve svém odporu neuvedla, že Dr. Karel Ř. požaduje více, než mu podle regresních nároků proti pozůstalosti po Heřmanu S. přísluší. Nebylo proto důvodu odkazovati ji s jejím odporem na pořad práva, kde by se jediné mohla řešiti otázka, zdali Dr. Karel Ř. žádal za postup věřitelských práv včas, a zdali částky mu postoupené odpovídají jeho regresním nárokům. U pohledávky pak, za kterou plátce byl zavázán nikoli jako osobní dlužník, nastává subrogační regres již ze samého zákona (§ 1358 obč. zák.).

Čís. 15171.

Pravidlo súkromného práva, že pohľadávka veriteľa i s vedľajšími právami prechádza ex lege na ručiteľa, ktorý ju vyplatil, neplatí pre obor práva verejného (daňového).

»Ručením« v § 265 č. 76/1927 Sb. z. a n. nie je mienený záväzok rukojemský podľa súkromného práva, ale je to len výraz pre priamu zodpovednosť za daňový nedoplatok.

(Rozh. z 2. mája 1936, Rv III 836/35.)

Žalobník predal v r. 1926 svoju nehnuteľnosť Alexandrovi V. a Jozefovi S.; prevod vyznačený bol však len v pozemkovej knihe, v pozemkovom katastre ostala nehnuteľnosť zapísaná aj naďalej na žalobníka a daň z nej bola v dôsledku toho predpisovaná žalobníkovi. V r. 1931 bola nehnuteľnosť okresným súdom v K. na exekúčnej dražbe odpredaná. Pri rozvrhu dražebného výťažku prihlásil berný úrad v K. proti exekútom (Alexandrovi V. a Jozefovi S.) k prednostnému uspokojeniu: dlžnú daň, zaťažujúcu exekúčne odpredanú nehnuteľnosť, a to daň po-